

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou v právní věci

žalobce: **O. Š.**
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. října 2019, č. j. KUKHK-26547/DS/2019/DV-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, č. j. MMHK/129065/2019/OP/Číž ze dne 17. 6. 2019, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), a proto mu byla podle § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona uložena pokuta ve výši 6 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

2. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 6. 4. 2019 ve 14:38 hodin řídil na dálnici D11, v km 90, ve směru jízdy na Hradec Králové, osobní motorové vozidlo značky, registrační značky, barvy černé, kdy nerespektoval svislou dopravní značku (dále jen „DZ“) B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“, kterou byla nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku snížena na 80 km/h. Silničním laserovým rychloměrem značky LaserCam4, výrobní číslo rychloměru LE0498, číslo snímku z měřiče 001857, umístěným v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost dle DZ "B 20a" 80 km/h (GPS souřadnice - GPS délka E015'45.9393, GPS šířka N50'11.9152), byla vozidlu, na vzdálenost 329,80 m, hlídkou Policie České republiky, Dálničního oddělení Pravy, na příjezdu k měřicímu zařízení naměřena rychlost 138 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 %, tedy byla vozidlu, jako nejnižší skutečná rychlost, naměřena rychlost jízdy 133 km/h. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec na dálnici o 53 km/h, čímž porušil DZ B 20a "Nejvyšší dovolená rychlost". Svým jednáním řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou.
4. Předně žalobce namítal nedostatečné zjištění stavu věci a opomenuté důkazy. Ze strany žalobce bylo navrženo provedení místního šetření, které by nepochybně napomohlo k přesnému zajištění místa spáchání přestupku, které má v tomto případě své opodstatnění. S ohledem na skutečnost, že místo není jakýmkoli způsobem upřesněno v žádné části rozhodnutí, vyvstává otázka, zda bylo vůbec řádně a přesně zajištěno již prvoinstančním správním orgánem. Žalobce považuje přesné zajištění místa za stěžejní i s ohledem na následné prokazování materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání. Dodal, že GPS souřadnice odpovídají umístění měřicího zařízení, nikoli místu, kde se v době měření nacházelo vozidlo.
5. Neprokázání materiálních znaků daného jednání pak žalobce namítal jako druhou žalobní námitku. V celém napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Přesné zjištění místa považuje žalobce v souvislosti s materiálním znakem přestupku za klíčové, kdy v místě kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný přehledný úsek komunikace. Zde tedy vzniká pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob, kdy naměřená rychlost v místě mimo zástavbu a na přehledném rovném úseku není zjevně nepřiměřenou. Žalobce dále tvrdil, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla, kdy zcela jistě většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost, by byl žalobce nucen takovouto rychlostí předjíždět jiná vozidla. Lze se tedy domnívat, že i když žalobce po formální stránce přestupek spáchal, ovšem nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil. Pro uznání vinným za přestupek musí ovšem správní orgán prokázat naplnění obou těchto znaků přestupkového jednání. Tedy znaky formální i materiální. K tomuto ovšem ze strany správních orgánů nedošlo.

6. Závěrem žalobce navrhl zrušit žalované rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že přestupek – překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy žalobcem v úseku platnosti dopravní značky B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“, kterou byla nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku snížena na 80 km/h, bylo Policií ČR, Dálničním oddělením Pravy řádně zadokumentováno v oznámení o přestupku čj. KRPH-34737/PŘ-2019-050040, v úředním záznamu a v záznamu přestupku vč. snímku měření, pořízeném silničním laserovým rychloměrem typ LaserCam4 (viz spis listy č. 3 a 19-20). Platnost měření je ve spisu doložena Ověřovacím listem č. 8012-OL-70406-18, s platností měření do 14. října 2019 a osvědčením o proškolení policisty, který měření prováděl (viz spis listy č. 5-6). Měření rychlosti bylo provedeno měřícím zařízením LaserCam4, výr. č. LE0498, v km 90 dálnice D11 (GPS souřadnice: GPS délka E015°45.9393, GPS šířka N50°11.9152), byla vozidlu žalobce, na vzdálenost 329,80 m, naměřena hlídkou Policie ČR, Dálničního oddělení Pravy, rychlost 138 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3\%$ 133 km/h. Vozidlo žalobce bylo zastaveno hlídkou policie po provedeném měření a v řidiči byl hlídkou policie ztotožněn žalobce. Není tedy pochyb o tom, že k přestupku došlo tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
8. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). O věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 9. 4. 2019 bylo Magistrátu města Hradec Králové postoupeno řízení o přestupku s tím, že žalobce měl dne 6. 4. 2019 v 14:38 hodin na dálnici ve směru na Hradec Králové překročit v místě nejvyšší povolenou rychlost 80 km/hod o 53 km/h. Záznam z policejní kontroly byl řidičem (žalobcem) podepsán bez dalšího vyjádření. Součástí spisu je též úřední záznam z 6. 4. 2019, seznam proškolené obsluhy rychloměru, Ověřovací list č. 8012-OL-70406-18 silničního laserového rychloměru LaserCam4, s dobou platnosti do 14. 10. 2019, certifikát o školení policisty pprap. K., Certifikát o schválení typu měřidla s platností do 30. 6. 2026. Dále je ve správním spisu založena obsáhlá fotodokumentace zachycující pohled na měřený úsek, dopravní značení a následně i zastavení vozu žalobce. Na záznamu o přestupku – výstupu z měřícího zařízení - je zřetelně viditelná poznávací značka vozidla, uveden čas a GPS souřadnice prvního měření. Záznam o přestupku obsahuje dvě fotografie vozidla, přičemž jedna je pořízena v čase 14:38:20 a druhá v 14:38:25; GPS souřadnice na fotografiích jsou odlišné.

11. V evidenční kartě řidiče má žalobce zaznamenáno celkem 15 záznamů v přestupcích v letech 2006 – 2014, zpravidla za překročení nejvyšší povolené rychlosti.
12. Dne 17. 6. 2019 proběhlo ústní jednání ve věci, na které se žalobce ani jeho advokát nedostavili. Advokát písemně navrhl správnímu orgánu ke zvážení doplnění dokazování o výsledch zasahujících policistů, neboť s ohledem na dobu a místo přestupku nebyl naplněn materiální znak přestupku.
13. Dne 17. 6. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z přestupku. Pokud jde o místo spáchání přestupku, v samotném výroku rozhodnutí je uvedeno jako: na dálnici D11 v km 90 ve směru jízdy na Hradec Králové, GPS souřadnice, vzdálenost měření 329,80 m. K materiální stránce přestupku se správní orgán I. stupně vyjádřil na str. 7 odůvodnění, kde mimo jiné uvedl, že *„Materiální znak spočívá v tom, že musí být dána jeho společenská škodlivost spočívající v porušení nebo i jen obrožení zájmu společnosti. (...) Jednání obviněného je nebezpečné takovou měrou, že byly naplněny nejen všechny formální znaky výše uvedeného přestupku, ale zároveň byl naplněn i jeho materiální znak.(...)“*.
14. Odvolací orgán vydal dne 17. 10. 2019 napadené rozhodnutí. K materiálnímu znaku přestupku se vyjádřil na str. 6 a 7. K místu spáchání přestupku pak na str. 8, třetí odstavec.
15. První námitkou žalobce je nedostatečné určení místa spáchání přestupku. To je v napadeném rozhodnutí specifikováno jako dálnice D11 v km 90 ve směru jízdy na Hradec Králové, uvedeny jsou konkrétní GPS souřadnice a vzdálenost měření 329,80 m. Požadavky na konkretizaci místa spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti specifikoval NSS tak, že *„nelze požadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. [...] V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsáný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným“* (viz rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39). Krajský soud konstatuje, že ani z výroku rozhodnutí správních orgánů ani ze správního spisu žádná nejednoznačnost místa spáchání přestupku neplyne. Nutno vyvrátit žalobcovu domněnku, že dané souřadnice specifikují místo umístění měřicího zařízení. GPS souřadnice naopak definují přesné místo vozidla v konkrétním čase, jak lze seznat též z výstupu z měření, kde na dvou fotografiích časově vzdálených 5 vteřin jsou uvedeny lehce odlišné souřadnice. To svědčí o tom, že GPS souřadnice se mění v závislosti na změně polohy měřeného vozidla. Výrok rozhodnutí je dostatečně určitý tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Popis skutku obsahuje nejen samotné místo jeho spáchání, ale i zcela přesný časový údaj označující, kdy byl skutek spáchán, a informaci o maximální povolené rychlosti v měřeném úseku. Rovněž z fotodokumentace místa měření založených ve správním spisu je dostatečně zřejmé, kde k měření došlo.
16. Krajský soud se proto neztotožnil s tím, že by měl výslech zasahujících policistů v tomto případě své opodstatnění, ba dokonce by jeho absence působila nezákonnost rozhodnutí či porušení práva na obhajobu, jak tvrdí žalobce. Ve věci by se jednalo o důkaz nadbytečný a zatěžující řízení, neboť podle všech listin založených ve spisu (zejména fotodokumentace a GPS souřadnice) nelze mít pochybnosti o skutečném místě měření. Procesní obrana žalobce v tomto případě nebyla ani hypoteticky způsobila otrást

skutkovým stavem, jak byl zjištěn pomocí těch důkazů, jež byly v řízení provedeny (srov. k obdobné situaci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 As 25/2013-23, nebo ze dne 2. 8. 2017, čj. 6 As 152/2017-27), a proto se o opomenutý důkaz nejedná.

17. Žalobce s místem spáchání přestupku de facto spojil i druhou žalobní námitku, totiž nedostatečně odůvodněnou materiální stránku deliktu. K tvrzení žalobce, že po komunikaci nejela jiná vozidla a že svoji jízdou nikoho neohrozil, zdejší soud odkazuje na závěry rozsudku č. j. 1 As 237/2015 - 31 ze dne 17. 2. 2016, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda.“* Nejvyšší správní soud dále opakovaně judikuje (rozsudek ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, rozsudek ze dne 6. 1. 2012, čj. 5 As 106/2011-77, a rozsudek ze dne 27. 9. 2012, čj. 1 As 118/2012-23), že až *„pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* Z právě uvedeného vyplývá, že **korekce přes materiální stránku přestupku je vyhrazena jen případům výjimečným, s mimořádně nízkou škodlivostí pro společnost.**
18. Objektivní stránka daného přestupku nespočívá, jak žalobce mylně uvádí, primárně v minimalizaci ohrožení ostatních účastníků provozu, nýbrž již v porušení nebo ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tato bezpečnost a plynulost silničního provozu je pak upravena v zákoně o silničním provozu. Žalobce se svými úvahami přesouvá do skutkové podstaty jiného, než konkrétně řešeného přestupkového jednání. Soud proto považuje za důležité zdůraznit, že druhovým objektem všech dopravních přestupků je již samotná bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Nicméně tentýž výklad učinily již správní orgány ve svých rozhodnutích a soud proto odkazuje zejména na str. 6 poslední odstavce napadeného rozhodnutí.
19. Na daném měřeném úseku platil rychlostní limit 80 km/hod. To, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, bylo řádně zadokumentováno v oznámení přestupku a předloženém spisovém materiálu, včetně fotodokumentace. Silniční laserový rychloměr LaserCam4 byl ověřen v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze.
20. Tvrzení žalobce, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, je irelevantní. Je zřejmé, že limity dané pro maximální povolenou rychlost nejsou variabilní podle aktuální situace v daném místě a čase, nicméně dávají účastníkům silničního provozu záruku spolehnout se na plynulost provozu a neohrožení jinými řidiči (čehož ostatně i sám žalobce využívá, odkazuje-li v žalobě na to, že většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost). Žalobce si tak sám odporuje, pokud tvrdí, že v místě lze jet „beztrestně“ vyšší než povolenou rychlostí, ale vzápětí argumentuje tím, že pokud by byla na komunikaci jiná vozidla, bylo by nutné vycházet z premisy, že tato

jedou maximálně povolenou rychlostí. To, že provoz odpovídá i vyšší než maximální povolené rychlosti neznamena absenci materiální stránky přestupku, neboť v žádném případě nejde o tak významnou skutečnost (když reálně je jistě takových situací mnoho), aby snižovala důležitost zákonných limitů.

21. V právě projednávaném případě se přestupkové jednání odehrálo v běžnou denní dobu a překročení rychlosti nebylo nikterak nízké. Krajský soud neshledal v daném případě žádné okolnosti, které by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl. Skutková podstata přestupku byla naplněna způsobem obvyklým. Správní orgán se dostatečně zabýval odůvodněním naplnění materiální stránky přestupku. Sám žalobce vychází z toho, že po formální stránce přestupek spáchal, ovšem nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil. Jak již soud výše vyložil, k naplnění skutkové podstaty přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti není vyžadováno ohrožení jiných osob.
22. Nejvyšší správní soud se vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, č. 3577/2017 Sb. NSS tak, že při přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zjišťovat, zda správní orgány dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Klíčové pro řízení o přestupku je, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36 či ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
23. Krajský soud uzavírá, že ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Všechny listiny ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Žádné z uvedených námitek žalobce tedy přisvědčit nemohl.

V. Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a to ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval

a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 11. února 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně